

Gennem et Maaleje.

Fra Engell.

(Fortset.)

Men hvorfor maatte jeg ikke blive der? spurgte Jenny, da hendes Fader havde faaet fat i sin Willie igen, og de var paa Vej til Præstegaarden. „Jeg holdt saa meget af at være paa Støttet, alt var saa rigt og bekvemt, og naar Fru Herford var i godt Humør, var alt saa behageligt.“

„Nigt og bekvemt, — behageligt og godt,“ gentog Pastor Cunliffe, „er det kun derfor, du har levet, mit Barn? Al, jeg har været en daarlige Fader. Jeg maa i Fremtiden passe mine nærmeste Pligter bedre.“

Jungen Brede eller Standen vilde have gjort saa meget Indtryk paa Jenny som denne Faders bitre Selvløbedelse. At høre Faderen anfange sig selv for hendes Uvillighed til at gaa til Præstegaarden, var end om hun havde overført hende med Behøvelser.

„Jeg vil forsøge at blive bedre og gøre, som du vil have det, Fader,“ sagde hun, idet hun tog hans Haand. „Jeg vil gerne tage Plads som Lærerinde for at hjælpe lidt til hjemme; thi Moder siger, at du vil din Indtægt blive meget mindre. Jeg har bedt Moder om Tilladelse til at gaa til Præstegaarden; men hun foreskillede mig, at Fru Herford vilde savne mig, naar hun heller ikke havde Lilli hos sig.“

„Gud velsigne dig, min Datter,“ sagde han. „Gud bevare dig for alle Frittelser og Snarer, der maatte blive lagt paa din Vej for at hindre dig i at gaa Herrens Buds Vej.“

Nikard brummede noget, da han kom ned til Profkørbordet og kun traf sin Moder der. I Løbet af Dagen afsløede hun Besøg i Præstegaarden for at gaa Jenny tilbage til Støttet; men hendes Forældre stod fast paa, at hun skulde have Plads som Lærerinde, og derved blev det.

XXXVI.

Louises store Tanter.

Nikard havde hørt om halvt fatter den Beslutning ikke at ville gifte sig, for at Godset ved hans Død kunde gaa over til Justin eller hans Arvinger. Han vidste meget godt, at hans Stedbrøder havde handlet i Udydighed med en højere Lov, end han selv kendte, da han gav Herford fra sig. Og ud af denne Overbevisning fremgik da en Hvatig Kærlighed og Ærdsdydighed; thi selv om han ikke vilde bringe det Offer at give Justin en ganske ringe Del af sine store Indtægter, men foresatte sig at indvise sig i saa rigt Maal som muligt, kælede han dog ogsaa meget for den Tanke, at ville efterlade, hvad der kunde blive tilbage, til Justin og hans Familie.

„Et fort, men muntert Liv,“ var det Balgforog, som han pralede slog om sig med til sine Kammerater. Hans gamle Fader havde fortalt ham om det frie, ubundne Liv, som han selv havde levet inden sit Ægteskab, og disse Grundfæstninger, som var ham indpreget i hans Barndom, havde slaaet dybe Rødder.

Der var dog et Menneske i Herford, for hvem Stillingen som Fru paa Støttet stod som noget attraktivt. Louise Dart, som stadig saa ham, naar han kom paa Eremitagegaarden, fandt Næring for sine Iønske Forhaabninger i hans muntre Fortrolighed. Dr. Lynn havde altid sat hos Fru paa Nikard, og nu formedes det gamle Venfæls, saa at der ikke gik mange Dage hen, uden at Gjeren til Herford vandrede hen ad den velsendte Sti over Klipperne.

Louise gjorde sig Umage for at efterligne de fine Hølls Skikke, og hertil tog hun især Etager til Mønstre, og selv om Overbet til var vanstillet, holdt hun dog ud. Nikard fandt Behag i hendes gode Humør og viste hende derfor en Del Opmærksomhed. Han havde ikke glemt, med hvilken Trofasthed hun havde været paa hans Hjemkomst, og han gav hende Lov til at tro, at det for en hel Del skyldtes hendes værdifulde Råd og Rådgivelser, at han var kommen i Besiddelse af sin Fædrearv.

Det var i November Maaned, den samme November, som var saa ubehagelig trist og mørk for Lilli; men her var Dagen, selv om de var sorte, varme og sollyse. Spen var ligesaa blaa og rolig, som om det endnu var Sommer. Marterne stod friske, grønne, og Træerne stod i deres brogede Efterårsdragt. Klipperne vare de samme, ikke mere mørke og ubehagelige nu i November end i Juni. Det var en stille, fredelig Maaned, som Vinterfønen langsomt og mildt slug sig ind over, for saa til sidst at tage baade Himmel og Jord i sit tætte Raadtag. Nikard selv var ikke umiddelbart for den dybe Fred, som Naturen aandede, og ofte, naar han gik over Klipperne til Eremitagegaarden, stod han stille, stirrede ud over det dybe Hav og ønskede, at han var et ganske andet Menneske.

En Dag, da han saaledes stod og fulgte et Skib inde paa Søen, for han pludselig sammen ved at høre Louise Darts Stemme.

„God Morgen, Hr. Nikard,“ sagde hun med et tungent Smil.

„God Morgen, Fruen Dart,“ svarede han spydigt, idet han tog sin Hat af.

„Nu gør De Nar ad mig, Hr. Diek. Jeg ved nok, at jeg aldrig kan blive en Dame, men jeg er dog bedre end de fleste her i Landshøjen, og der er mange, som anfse mig for at være god nok til at indtage en høj Stilling, og der er dem, som fortælle mig, at jeg ser godt ud. Tror De, det er sandt, Hr. Diek?“

„Ja, det er sandt, Louise, jeg mener det samme.“

„Hr. Diek,“ udbrød hun, „er det virkelig Deres Mening? Jeg har foreslået at blive en Dame for Deres Skyld. Jeg har været trofast mod Dem i disse mange Aar, men ikke fordi De er Herre til Herford; thi jeg vilde tage Dem, selv om de ogsaa var saa fattig, at jeg skulde bringe Deres Mad ud i Marken til Dem. Og det er mig, som har hjulpet Dem til Deres Rettigheder, og gjort Dem til det, De er. Jeg følger at efterligne Fruen Ester, jeg følger ikke mere end hun, og jeg gaar ligesaa let som hun, altsammen for Deres Skyld.“

„Er De fra Forstanden, Louise Dart?“ spurgte Nikard yderst forbavset. „Dette er Daarskab, De maa hellere opgive disse taabelige Tanker, det gør Dem kun latterlig.“

„De er maasse for høj for mig,“ stammede hun.

se mig føre nogen Fru til Herford.“

„Men nu har jeg ventet saa mange Aar,“ hulkede hun.

„Saa vent ikke længere, men slaa disse Tanker ud af Hovedet.“

„Det er ogsaa min Hensigt, og derfor De ikke vil gøre mig til Dame, ved jeg nok den, som vil det.“

Med disse Ord rejste hun Klodset for ham og gik videre paa en værdig, fornem Maade, — det troede hun i hvert Tilfælde selv. Nikard saa efter hende, og da han ikke længere kunde se hende, begyndte han at se saa højt, at Maagerne forstærkede sløj fra deres Skufelse i Klipperne. Men Louise havde en Plan til at glemme sin Skuffelse. Hun skyndte sig tilbage til Eremitagegaarden og lige til Hr. Lynns Værelse.

„Jeg kommer for at sige, jeg maa tage herfra,“ begyndte hun uden Omføj.

„Hvad skal der saa blive af mig?“ spurgte han. „Vil De være Skuld i, at jeg for Fremtiden bliver daarlige postet?“

„Nej, De har jo Fruen Ester.“

„Min Datter er ikke stærk nok. Jeg kan ikke undvære Dem, sig mig, hvad kan jeg gøre for at beholde Dem?“

„Det er hverken Deres eller min Skyld; men jeg har hørt, at Hoff taler om, at De burde have en ældre Kvinde om Dem.“

Hr. Lynn sagde ikke et Ord; det var ikke første Gang, at han havde tænkt at sige sig Louises trofaste Pleje ved at gifte sig med hende. Selv havde han intet derimod, men han maatte tage Hensyn til sin Datter. Han syntes godt om Louise, men han fandt alligevel, at det var noget mærkeligt, dersom hun blev hans Hustru. Paa den anden Side vilde det blive hans Død, dersom hun forlod ham; thi han stiftede sig mere til hende end til Ester.

„Det vil blive til Skade for mig, dersom De tager herfra,“ sagde han efter nogen Overvejelse.

„Jeg ved godt, at ingen kan pleje Dem saa godt som jeg,“ svarede hun; „men jeg har ikke andet end mit gode Raad og Hjerte, og det bør jeg bevare, derfor maa jeg gaa.“

„Hvad kan formaa Dem til at blive, Louise?“ spurgte han bævende.

„At De gør mig til en Dame,“ foreslog hun, idet hun forlod, at hun satte alt ind paa dette ene kort.

„Jeg tænker kun paa min Datter; jeg giftede mig gerne med Dem i Morgen, dersom jeg ikke skulde tage Hensyn til hende.“

„Men det skulde ikke blive nogen Forandring for Fruen Ester,“ svarede hun med Skulder. „Jeg holder meget af hende, og det kan jo blive ved det gamle. Dersom De vil gøre mig til en Dame, vil jeg være god og lærlig mod Dem og pleje Dem endnu bedre end før, hvis ikke tager jeg herfra. Nu kan De selv vælge.“

„De maa ikke gaa, Louise, og dermed er den Sag til Ende.“

Men Louises Ærgerrighed lod ikke den Sag hvile for hun tog sig senere for at gaa til London til Eremitagegaarden som Fru Lynn. Endnu var det kun bekendt i den lille Kirke, hvor de var vidne. Hun vilde sig meget omhyggelig for sin gamle Ægteskælle, idet hun passede ham ind i Sjaler og Tæpper og luffede begge Bindebuene i Vognen, skønt hun selv var ved at svæle. Men nu var hun frue paa Eremitagegaarden, hun lænede sig tilbage i Vognen og saa ud paa Omgivelserne. Det havde ikke meget af sig for hende, om Gaarden og Enger var Spor af daarlige Rensning, om Raager og Døre hang paa et Hængsel, om Huset var forældet og fattigt ud. Hun havde jo nu naaet sit Maal, og hendes Hjerte smulmede, fordi hendes Ærgerrighed var tilfredsstillt.

Den gamle Brudgom var imidlertid falden i dybe Tanker, idet hun tænkte paa sin gamle Hustru, Fruens Moder. Nu var Louise Dart bleven hans Hustru, og han var vis paa, det var hendes Hensigt at blive en god Hustru. Da de kom hjem, viste hun sig ogsaa straks meget omhyggelig for ham, indtil han til sidst blev saa træt af al hendes Omhu, at han maatte spørge sig selv, om han ikke havde betalt denne gode Pleje for dyrt.

„Nu maa jeg fortælle Fruen Ester det,“ sagde Louise, da han efter Fruens vilde hyle.

Det gjorde hun en Maade Fr. Lynn undt for Ester; men lige i Øjeblikket svilede han saa godt, takket være Louises Omhu, at han ikke ønskede det stete udfet. Han kunde i Grunden heller ikke indse, at det vilde gøre nogen Forandring for Ester; thi Louise blev jo den samme, der var kun ingen Fare for at miste hende. I hvert Tilfælde vilde han overlade til dem selv at afgøre denne Sag.

„Jeg har noget at fortælle Dem,“ Fruen Ester,“ begyndte Louise, da hun stift sin Brudebragt stod i Ethers Dagligstue.

„De vil da ikke forlade os,“ sagde Ester.

„Fruen Ester,“ stammede Louise, „vi ere bleve vidne i Formiddags; men det skal ikke blive nogen Forandring for Dem. Jeg har altid været en venlig Pige, der har holdt sig borte fra andre.“

„Med hvem er De bleven gift?“ spurgte Louise leende. „Jeg vil ønske Dem al Lykke og Velsignelse, Louise.“

„Med Deres Fader, den gamle Hr. Lynn,“ hviskede Louise. „Vi blev vidne for nogle faa Timer siden.“

„Min Fader!“ udbrød Ester. Hun hvede sit Hoved og sad længe tavs, rædelselagen af Sorg og Forbavselse. Det var altsaa Slutningen paa hendes lange, taalmodige Selvsopofrelse. Hun maatte næsten fortroe, at hun havde nægget at blive Justins Hustru og ofret sin første Ungdom, for at dette skulde blive Vennen. Men efter alvorlig Overvejelse maatte hun sige sig selv, at hun kun var en unyttig Tjenerinde, selv om hun havde gjort alle disse Ting.

„Hvorfor siger De ikke noget, Fruen Ester?“ spurgte Louise endelig. „De maa ikke behandle mig som et Barn; jeg lover Dem jo, at De ikke skal mærke nogen Forandring.“

„Det maa gøre en Forandring for mig,“ svarede Louise alvorligt. Denne pludselige Ættering havde ganske bedøvet hende, men hendes klare, rolige Dømmekraft mindede hende snart om, hvad hun burde gøre. Dersom det virkelig var sandt, hvad Louise sagde, tilkom det ikke hende at udsette paa sin Faders Handling. „Sæt Dem, Louise,“ tilføjede hun; „naar De er bleven min Faders Hustru, har jeg ikke Lov til at behandle Dem som hans Sugeplejerske. Vi maa tale roligt om denne Forandring, jeg vil nødig sige noget, som jeg

der faaet denne Tanke.“

„Han var bange for, at jeg skulde tage herfra,“ svarede Louise, „og jeg vilde være en fornem Dame.“

„En Dame,“ gentog Ester med et Smil.

„Jeg havde lyst til at være noget ligesom andre,“ vedblev Louise, idet hun rejste Hovedet, „til at sidde hele Dagen og ikke have andet at tænke paa end føre ud, spille og male, som i. Ets. De, Fruen Ester.“

„Al, Louise, De ved ikke, hvor gerne jeg havde byttet med Dem!“ sagde Ester. „Jeg ønsker intet hellere end saa Lov til at tjene mit Brød. Tænk Dem, i fjorten Aar har jeg ikke været en eneste Dag borte fra mit Hjem her; jeg har aldrig funnet indbyde nogen til at besøge mig; det er mange, mange Aar siden, jeg har set mine Søskende. Min Fader kan ikke tale af se dem, og jeg tør ikke være hjemmefra en eneste Dag. Jeg har været nødt til at sidde og vente, indtil han kom hjem; jeg har aldrig følt roligt og fredeligt, som De, og da nu mit trange Hoved er til Ende, har jeg næppe en Ven i hele Verden. Mine Søskende er spredte paa mange forskellige Steder, og de har desuden intet Hjem at kunne byde mig.“

„De vil da ikke rejse herfra, Fruen Ester?“ afbrød Louise. „Det har aldrig været min Hensigt at jage Dem ud.“

„Det er til ingen Nytte, om jeg bliver længere,“ svarede Ester bedrøvet. „Det vil nu vise sig, om mit Offer har været forgæves, jeg troede i det mindste, at det var min Pligt. Jeg har fundet dette Skors lige for mit Hoved, ved min egen Dødsartskel, jeg tog det op og bar det for min Frelsers Skyld; nu vil De komme til at være, hvad jeg har faaet.“

„Jeg skal gøre min Pligt, saa godt jeg formaar det,“ sagde Louise, idet hun brast i Graad. „Jeg skal prøve paa at blive en god Hustru, naar De blot ikke tager bort fra Deres Hjem for mig.“

„Jeg har et Hjem, hvor jeg kan ty til,“ svarede Ester med et let Smil; „De har givet mig min Frihed og Løstet Dem selv i Løstet.“

„Na, jeg skal nok vide at bevare min Frihed,“ sagde Louise; „jeg har bedre Magt over Deres Fader end De, og De kan være vis paa, at jeg skal være ham, at jeg er Fru Lynn. Jeg er mere haard end De Fruen Ester, og derfor passer jeg godt til ham. Kan De saa ikke ønske mig til Lykke?“

„Stafkøls Barn, jeg ønsker Dem af ganske Hjerte al mulig Lykke,“ svarede Ester; „men ved De egentlig, hvor fattig min Fader er? Hans aarlige Indtægt er saa godt som intet, og dersom jeg ikke havde givet ham mine Rentpenge, havde vi ikke haft nok at leve af. Han har taget saa høje Prioriteter i Godset her, at næsten hver Ere gaar til at dække Renterne. Fortaar De mig, Louise? Vi ejer intet, og de to Trediedele af vor Indtægt er min private Formue; min Fader kan ikke en Gang efterlade Dem de gamle Møbler her i Huset, ja, De vil ikke saa en Ere efter hans Død.“

Louise skitviede Hæved; hun havde aldrig tænkt paa, at fornemme Folk kunde være fattige, selv om hun nok vidste, at Godset var ved at gaa til Grunde, fordi det trængte til Forbedringer i alle Retninger, og at der kun var en Pige til det store Hus. Dr. Lynn havde alt, hvad han kunde ønske sig og kan talte altid om Penge paa en saa haanlig Maade, at han maatte tro, de fandtes i Overflod paa Eremitagegaarden. For første Gang lagde Louise ogsaa Mærke til, hvor tarvelig Ethers Maadebragt var, og hvor bange hun var for personlige Udgifter.

„Er det sandt, Fruen Ester?“ udbrød Louise, idet hun slog Hænderne sammen af Forbavselse. „Skulde jeg virkelig blive nødt til at tage Plads, naar min Mand dør? De maa ikke rejse herfra og tage Deres gode Indtægt med Dem, saa kunne vi ikke have Skofpigen, og De ved, at det er et stort Hus, der kræver megen Renhøring og Arbejde, som det vil være umuligt for mig at overkomme alene. Dersom De blot vil blive, vil jeg være ligesom tidligere, da jeg kun var Louise Dart.“

„Nej, Louise,“ svarede Ester strengt, „nu er De min Faders Hustru, og det hidrører en stor Forfæls for mig. Tror De, jeg nogen Sinde vilde kunne glemme det? Nej, jeg har faaet ham nærmest, og det har været min Pligt at være den stadige Værde, hans Stam, hans Eggdom og Fattigdoms gav Anledning til, — men nu er mit Hoved til Dels forbi, og De har taget min Plads.“

Jungen anede, hvor Ester var bedrøvet. Hun havde altid troet, at hendes Fader trods alle sine Udgifter holdt af hende og havde af Kærlighed stuet sig til hende. Derfor var det en endnu mere bitter Skuffelse at opdage, at han saaledes havde handlet ved hendes Ryg og givet sig med den tidlige Svaagelse. Det var en Kættelse for hende at vide, at hun nu var fri, men ved hendes Fjendskab havde der Sorg og Stam.

„Nu maa De gaa ind til ham,“ sagde Ester. Medens hun havde tænkt og overvejet, havde Louise ogsaa samlet sine Tanker og var kommen til det Resultat, at det var bedst at gøre gode Miner til det Spil, selv om det vilde sig at være en stor Felttagelse. Hendes beledte maatte ikke se, at hun havde taget fejl, naar hun trængte efter at komme saa højt paa Straa. Hun rejste ærbødigt for Ester og forlod Værelset og sagde endnu en Gang:

„Jeg vil i hvert Fald være en god Hustru. Jeg har givet mig med hant uden at vide, om han var rig eller fattig, og jeg vil være god mod ham, som jeg har lovet.“

XXXVII.

Er det godt nyt?

Nogle Aftener senere gik Justin langsomt hjemad ad den haardfroste Vej, der førte fra Jernbanestationen til hans lille Hjem. Hele Dagen havde han været oplyst af en lille Lykke; thi det, som var nægget ham i Bestandsdagene, var nu blevet ham til Del. Ingen vidste, hvor meget han havde faaet Ester, og først ved denne fulhjændige Afslutning havde han mærket, hvilken Røgt hendes Kærlighed og Deltagelse havde for ham. I den Retning var Lilli intet for ham, hun havde ingen Interesse for hans Værling, hun kunde ikke sølge ham i hans Tanker, og efterhaanden som han kom ind i sin Værling, blev den ham kærere og kærere. Han havde aldeles ikke tabt ved at give Nikard Godset; thi med Ester som sin Hustru og dette rige, indholdsfulde Liv, der var saa forfølskeligt fra det stillestående Liv derved paa Herford, var det kun blevet Binding for ham. Men midt i al sin Lykke og Glæde kunde han ikke

tage mod Ester som sin Moder. I en haard altid faaet at vide, at hun var forfølsket og forvænt, og han kunde ikke skule for sig selv, at det i Grunden var sandt. Lilli, hans lille, moderløse Datter, med hendes fuldstændige Uafhængighed af ham, havde slaaet en Streng an i hans Hjerte, som aldrig havde hørt op med at vibrere, og dersom hun ikke var lyffelig, kunde han heller ikke være det.

Den sidste Tid havde givet Anledning til Uengjælske for hende. Vinterens første Skulde knækket hende, ligesom den havde knækket Blomsterne i Haven. Justin saa klart, at Lilli var baade aandelig og legemlig syg, til trods for, at hun forsøgte at være den muntre, livlige Pige, hun havde været for et Aar siden. Han havde spurgt en Læge til Raads og faaet det Svar, at hun led af den Hjemme, som ogsaa havde grebet ham selv, naar han som Barn var borte fra Herford. Men Lilli vilde ikke for et Øjeblik høre Tale om at vende tilbage til Herford Stot. Hun lo ved Tanken om, at hun skulde have Hjemme, og forfikkede sin Fader, at han gjorde sin Bekymring til ingen Rolle.

Men Justin var ikke desmindre urolig; hvad skulde han gøre, dersom hun ikke kunde forsone sig med Tanken om at gaa Ester til sin Moder. At tvinge det sine, frygtelige Barn ind i en Kamp som denne, vilde være det samme som at dømme hende til Døden. Men hvad skulde han gøre, dersom dette skulde vise sig at blive en ny Sorg efter den straffe Storm, som allerede havde slaaet mod det svæbe Skud; thi Ester kunde ikke længere være hjemme, og han kunde ikke opgive hende.

Det var nu i Slutningen af Aaret, en Ijestebruar December Aften, Nimsfrosien skinnede som Diamanter paa hvert lille Blad og Straa. Justin saa forrentningsfuld op mod Lillis Binde, hvor hun sad og ventede paa ham uden at kunne fortælle, hvorfor han blev saa længe borte. Han ringede stærkt paa Klokken, og da Døren aabnedes, skyndte han sig saa hurtigt op til Lilli, at hun blev helt forfølsket. Han satte sig i hendes Stol, traf hende helt paa sit Skud, som om hun endnu var en lille Pige, idet han sagde:

„Jeg har noget nyt at fortælle dig, mit Barn.“

„Er det godt nyt?“ hviskede hun. For hende gaves der kun en god Efterretning. Men hendes Fader havde set Robert? Skulde mon alt blive godt igen?

„Jeg haaber det, ja, jeg forfikk dig, at det er noget godt,“ svarede han. „Nu skal du ikke længere være alene; jeg har hørt om en, som vil komme til dig.“

„Kommer Jenny paa Besøg?“ spurgte Lilli med et dybt Suf.

„Alte Jenny, men Ester,“ svarede han og indvøb at se paa Robert.

„Ester,“ gentog hun, idet hun slog begge Hænder sammen, „hvor jeg glæder mig, Fader. Hun kan hjælpe mig til at blive en god Pige, jeg ved godt, at jeg har været saa slem i den sidste Tid. Kommer Ester virkelig?“

„Ja, mit Barn. Holder du meget af hende?“

„Ja, svarede hun, og hendes Øjne strålede. „Jeg holder af hende næst efter dig, hun langt mindre end af dig, Fader. Ja omtrent efter dig,“ tilføjede hun, idet hun kom til at tænke paa Robert. „Svornaar kommer hun? Kommer hun snart?“

„Ja, hun kommer snart,“ gentog han lyffelig, „thi hendes Fader har givet sig med Louise Dart.“

„Hvor forfølskeligt!“ udbrød Lilli. „Hvorfor gifte Folk sig igen, Fader? Du har ja aldrig givet dig for anden Gang.“

Justin blev lidt tavs og urolig ved dette Spørgsmaal, medens han ledte efter Ord, som kunde forklare, hvad han stod i Begreb med. Han var bange for at faare hende, og det var klart nok, at hun ikke havde noget Begreb om, hvad han mente.

Jeg vilde have givet mig med Ester for mange Aar siden, da du var en lille Pige, dersom hun vilde have forladt sin Fader. Men hun vilde ikke lade ham være ene, for at han ikke skulde synke dybere, end han allerede var, selv om jeg kunde have benaet hende fra Sorg og Mod. Jeg kan bevare eder begge for Sorg, eller i det mindste dele Sorgen med eder. Men jeg lover dig, mit Barn, at jeg vil altid holde ligesaa meget af dig som nu, selv om Ester bliver min Hustru.“

„Holder du meget af hende?“ spurgte Lilli ganske sagte; hendes Hoved hvilede paa hans Skulder, saa at han ikke kunde se hendes Ansigt, men han kunde mærke, hvorledes hun skælvede og rystede.

„Ja, mere end jeg kan sige dig om,“ svarede han. „Er du lyffelig?“ hviskede hun atter.

„Vilkeligere end jeg kan sige dig det. Ester vil være en god Moder for dig, mit Barn. Vil du ikke tage imod hende som din Moder? Jeg er kun bange for dig.“

„Du skal ikke være bange for mig,“ svarede hun. „Jeg holder meget af hende, men langt mindre end af dig.“

I Aftenens Løb saa Lilli flere Gange spørgende paa sin Fader. Hun havde aldrig set ham i andet Øjs end som sin egen Fader, og hun havde aldrig saa usje udforlet hans Ansigt. Men naar hun nu saa paa ham med Ethers Øjne, kunde hun sin indre sig over, at hun ikke for havde tænkt paa, at hun ikke havde ham ganske for sig selv. De to, Ester og hendes Fader, havde haft Raalmødighed og Trofasthed til at vente paa hinanden i saa mange Aar. Lilli vidste nok, at hun vilde ikke komme til at mangle Trofasthed, men derimod Taalmodighed.

Hun kunde ikke misunde sin Fader hans Lykke, men derved sølte hun sig selv saa ufølselig ufølselig og forladt. Dette var som en ny Smerte i alt det fremmede og ubehagelige, som omgav hende. Selv om det var Ester, som hendes Fader havde valgt til sin Hustru, var det dog, som om der kom noget mellem ham og Lilli. Men hendes mange Tanker fik ikke Lov til at give sig Udtryk hverken i Ord eller Mine; thi mødte hun hans Ansigt, beføede hun det med et lyffelig Smil, som om hun ogsaa glædede sig med ham. Men Justin saa ikke den dybe Smerte, denne Ættering havde boret i Barnets Hjerte, han fik ikke at vide, at hun grad sig i Søn den Aften. Hendes Hjerte var uroligt og hvileløst; thi naar selv den dybe, uforanderlige Faderkærlighed ikke mere var sikker, hvor kunde hun saa vente noget af en anden?

(Fortætt.)